

PANDOJEN VALTAKUNTA

SALAISUUKSIEN JOKI

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

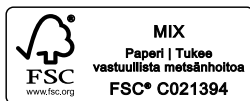
PANDOJEN
VALTAKUNTA
SALAISUUKSIEN JOKI

Suomentanut Ville Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Erityiskiitokset Rosie Bestille

Englanninkielinen alkuteos
BAMBOO KINGDOM #2: RIVER OF SECRETS

Copyright © Working Partners Limited 2022
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kannen kuva © Johanna Tarkela 2022
Kuvitus © Johanna Tarkela 2021
Kartan kuva © Virginia Allyn 2021
HarperCollins Publishersin luvalla

SUOMENKIELINEN LAITOS © VILLE VIITANEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48758-7
PAINETTU EU:SSA

Omistettu Rowanille

*Erityiskiitokset inspiraatiosta ja luovuudesta CCPPG:lle,
joka auttoi Erin Hunteria Pandojen valtakunnan
saattamisessa maailmaan.*

ESINÄYTÖS

RAUHARANTA LIITELI LEVOLLISESTI KEINAHDELLEN ilma-
virroissa, jotka kohosivat Bambuvaltakunnan huippujen ja
laaksojen muodostamasta sokkelosta. Mustakaulakurkikoiraan
kumppani Tyynivesi lensi aivan hänen rinnallaan, niin että hei-
dän siipiensä mustat kärjet koskettivat toisiaan.

Miten ihanaa olisikaan päästä taas pesäpaikalle suuren joen
rantamatalikkoon. Pitkä kesä lähestyi loppuaan, ja virran poh-
joisranta oli paras paikka vuoriston ankaran talven viettämiseen.

He seurasivat kimaltelevaa vesivanaa, joka jakoi valtakunnan
keskeltä kahtia, ja ylittivät tiheitä metsiä sekä kuohuvia koskia,
kunnes Tyynivesi lopulta kähähti lempeästi.

”Olemme melkein perillä. Katso, nyt tullaan jo vesiputouksen
kohdalle. Hyvät sammaleiset rantakivet ovat ihan tässä mutkan
takana.” Hän kaartoi ilmassa ja etsi tarkoilla silmillään tuttua
pesäpaikkaa. Mutta kun kurjet olivat kiertäneet joen mutkan ja
Rauharanta alkoi taas tähystellä alas vettä kohti, hän huomasi
välittömästi että jokin oli vialla.

”Missä tutut kivet ovat?” hän huudahti.

Pesäpaikka ei näyttänyt lainkaan sellaiselta kuin hän muisti. Suuren tulvan jälkeen hän ja Tyynivesi olivat etsineet täydellistä paikkaa uudelle pesälleen. Ennen lähtöään varhain keväällä he olivat valinneet loivan rinteeseen, joka laskee sammaleisten kivien ympäröimään matalaan suvantoon. Poukamassa he olisivat suojassa joen virtauksilta ja voisivat rauhassa napsia satimeen ajamiaan pikkukaloja. Mutta nyt rantatörmä oli yllättäen aivan erilainen, paljon aiempaa jyrkempi.

”Katso!” Tyynivesi sirkutti ja kääntyi syöksyyn. Hän laskeutui korkean kallioharjanteen sammaleiselle laelle. Kun Rauharanta asettui kumppaninsa viereen, hänen täytyi aivan haukkoa henkeään hämmästyksestä. Heidän vanha pesänsä lepäsi nyt korkean kiven päällä. Mukava risuista, bambusäleistä ja sammaleesta koottu kehä vaikutti kyllä tutulta, mutta hän ei heti ymmärtänyt, mitä sille oli tapahtunut. Miksi pesä ei enää ollut rantavedessä? Pian hän kuitenkin oivalsi, mistä oli kyse. Eihän pesä ollut siirtynyt vaan vesiraja! ”Rauharanta!” Tyynivesi henkäisi. ”Tulvedet ovat viimein alkaneet laskea!”

Rauharanta hypähteli kivikon poikki uuden rantaviivan luo. Lähellä näkyi tuttu ryhmyinen puu, joka oli aiemmin ollut veden alla. Nyt se törrötti kokonaan pinnan yläpuolella ja siitä roikkui pitkiä levävanoja. Puun juurakon kohdalla maasta puski jo esiin ohut bambunverso, jossa oli yksi kirkkaanvihreä lehti. Koko maisema kylpi kirkkaassa auringossa, jonka lämpö kuivasi joesta pilkistävien kivien laet. Kauniisti kimalteleva vesi myös näytti nyt virtaavan aiempaa rauhallisemmin. Rannoilla hypähteli muitakin lintuja, jotka nokkivat törmän pehmeää maata, ja ylhäällä oksistossa hypähteli kaksi liito-oravaa, jotka säksättivät innoissaan.

”Tämähän on aivan mahtavaa!” Tyynivesi kirahti. ”Kaikki palaa viimeinkin ennalleen!”

He painoivat päänsä hetkeksi yhteen ja erkanivat sitten etsimään parasta mahdollista paikkaa uudelle pesälleen. Rauharanta löysi uuden suvannon kohdalta varjoisan paikan, jonka edessä

virran pyörteet nuolivat leppeästi valkoista ja sileää rantakiveä. He hakivat oksia ja lehtiä ja ryhtyivät punomaan niitä yhteen. Pesä alkoi rakentua kerros kerrokselta. Ohi välähti kookas karppi, ja Rauharanta pysähtyi katsomaan kuinka kala pujotteli joessa rehottavan levämetsän läpi.

Tyynivesi otti oksan kumppaninsa nokasta ja sujautti sen paikalleen. Hän astui hetkeksi pesän sisään ja sitten taas ulos ja jäi arvioimaan heidän aikaansaannoksiaan asiantuntijan katseellaan. Rauharanta kaklatti hiljaa itsekseen ja nyppäisi siiven alla törröttävän sulan nokkaansa. Tyynivesi oli ihailtavan taitava pesänrakentaja. Hänen päälakeaan koristava punainen laikku välähteli auringossa hänen työskennellessään, ja kirkas valo korosti sen kaunista, ginkgopuun lehteä muistuttavaa muotoa.

Rauharanta pujotteli sulkansa muiden pesätarpeiden sekaan ja astui hieman syvemmälle veteen tarkastelemaan työnsä tulosta. Silloin hän tunsi uuden ja kummallisen virtauksen hoikkia koi-piaan vasten. Joki kyllä muisti aina varoittaa kurkia, jos tiedossa oli jotain hälyttävää, mutta juuri nyt sen liikkeitä oli vaikea tulkita. Tämä ei ollut lähestyvän saalistajan silmitöntä loiskintaa vaan jotain aivan muuta. Joki tuntui kertovan suuresta muutoksesta, käänteestä, jota seuraisi sarja muitakin mullistuksia...

Rauharanta kuuli takaansa vaimean loiskahduksen ja kääntyi katsomaan Tyynivettä, joka seisoι yhä pesän vierellä. Oksa, jota Rauharannan kumppani oli vielä äsken pidellyt, kellui nyt vedessä hänen vieressään.

Tyyniveden nokka oli aavistuksen raollaan, ja hänen tavallisesti terävä katseensa näytti jotenkin harhailevalta.

”Tunsitko sinäkin tuon?” hän kujersi vaimeasti.

Rauharanta keskittyi taas aistimaan virran liikkeitä muttei huomannut niissä enää mitään outoa. ”Tunsinko minkä?” hän kysyi.

”Täällä kävi äsken joku.” Tyyniveden niskahöyhenet olivat yhä pystyssä, ja hän siirteli painoaan jalalta toiselle hermostuneen näköisenä. ”Etkö muka tuntenut sitä? Tuntui ihan siltä

kuin... kuin joku olisi *henkäissyt* päälleni.” Tyynivesi oli hetken vaiti ja harppoi sitten jokeen niin ripein askelin, että Rauharannan jaloille pärskyi vettä. Koiras tuijotti hämmentyneenä kumppaniaan, joka käyskenteli nyt pitkin poikin suvantoa ja säikäytti liikkeelle karpin, joka oli paistatellut aurinkoisessa kohdassa.

”Mikä hätänä?” Rauharanta kysyi. Hänen omatkin niskahöyhenensä alkoivat nyt pörhistyä. ”En huomannut yhtään mitään.”

”Minä... Minä luulen, että... Minun täytyy mennä.” Nyt Tyynivesi lopulta pysähtyi ja kääntyi katsomaan Rauharantaa silmiin. ”Olen kamalan pahoillani.”

”Mennä?” Rauharanta ei ymmärtänyt. ”Vastahan me tulimme. Kyllä pesän paikkaa voi tietenkin vaihtaa, jos –”

”Ei, ei tässä siitä ole kyse”, Tyynivesi sanoi. ”Pesässä ei ole mitään vikaa. Tämä johtuu minusta. Tunnen ikään kuin... kuin jonkinlaisen *kutsun*. Minun täytyy käydä tekemässä eräs asia.” Tyynivesi loiski matalikon poikki kumppaninsa luo ja painoi kaulansa tämän kaulaa vasten. ”Palaan heti kun vain voin.”

”Odota, Tyyn–”, Rauharanta aloitti, mutta Tyynivesi oli jo lähtenyt matkaan. Hän nousi ilmaan yhdellä loikalla ja piirsi joen ylle auringossa kimmeltävän pisaravanan. Voimakkaat, mustavalkoiset siivet pieksivät ilmaa, ja hän katosi hetkessä Pohjoisen metsän tuulessa tanssivien bambunlehvien sekaan.

Rauharanta ravisti hämmästyksen mielestään ja lähti itsekin lentoon. Hän räpytteli huolestuneena kumppaninsa perään, mutta Tyynivesi oli jo poissa. Oli kuin Tyyniveteen olisi tarttunut vastustamattoman voimakas tuulenpuuska, joka oli pyyhkäissyt hänet kauas tavoittamattomiin. Rauharanta kaarteli ilmassa ja yritti saada Tyyniveden taas silmiinsä – tai edes paikantaa häntä kuljettavan ilmapirran – mutta turhaan.

Mitä Bambuvaltakunnassa oikein oli tekeillä? Minne Tyynivesi oli matkalla? Milloin hän palaisi?

Tai palaisiko hän enää koskaan?

Alhaalta kuului vaimea rasahdus. Rauharanta näki, että osa pesästä oli irronnut sitä tukevasta vaaleasta kivistä. Virta sai

pian otteen risuista, ja koko rakennelma lähti kellumaan kohti joen keskustaa. Rauharanta rääkäisi kauhistuneena ja lensi sen perään. Hän molskahti veteen ja tarttui pesään nokallaan raa-hatakseen sen takaisin turvaan.

Vaikka turhaa työtähän tämä on. Ilman Tyynivettä...

Hän kuitenkin päätti ettei sallisi itsensä ajatella niin.

Tyynivesi tulee kyllä takaisin, ja silloin hän huomaa, miten upea pesä häntä täällä odottaa. Meidän yhteinen pesämme.

Rauharanta kiskoi risukasaa parhaansa mukaan rannan suuntaan ja yritti kaikin tavoin saada sen pysymään kasassa, vaikka osa rakennustarpeista oli jo irronnut keosta ja ajelehti kaukana joella. Lopulta hän onnistui vetämään pesän perässään takaisin vaalean kiven luo, mutta sitten tarvittiin vielä jotain, millä pesän saisi kiilattua paikalleen.

Hän tähysteli hädissään joka suuntaan. Sitten hänen silmänsä erottivat pinnan alla jotain pitkulaista ja hohtavan valkoista, saman sävyistä kuin heidän pesäpaikakseen valitsemansa kivi. Mutta kun hän laski nokkansa veteen ja alkoi vetää löytöään kuiville, kappale paljastui valtavan pitkäksi ja kaarevaksi.

Se ei ollutkaan kivi vaan luu.

Vuorilla oleillessaan Rauharanta näki toisinaan saaliidensa kimpussa askartelevia lihansyöjiä ja tiesi siksi, että kyseessä oli kylkiluu ja että se oli peräisin jostakin paljon kalaa kookkaammasta eläimestä.

Hän laski luun varovasti kivelle ja alkoi tähystellä ympärilleen.

Luita oli joka puolella. Niitä oli sadoittain. Niitä töröttösti paljaaksi jääneestä pohjamudasta ja niitä häämötti pinnan alla. Niiden täytyi kai olla tulvassa kuolleiden eläinten luita.

Niitä oli loputtoman paljon. Ajatella, että hän oli luullut niitä kiviksi, samanlaisiksi kuin se iso ja vaalea kivi, jonka päälle he olivat rakentaneet pesänsä...

Rauharanta kääntyi ja alkoi kiertää hitaasti suuren kiven ympäri. Sitten hän pysähtyi ja värähti inhosta. Toisella puolella

oli kaksi suurta pyöreää koloa: silmäkuopat, joiden alla kulki terävä hammasrivi.

Kurki jäi tuijottamaan luiden peittämää kenttää, jonka keskelle hän oli pesänsä rakentanut. Äkkiä jostain kuului pelokas kiljahdus ja hän valpastui taas. Hän hyppäsi vaistomaisesti ilmaan ja huomasi päätyneensä keskelle tylliparvea, joka kiiruhti kohti yläilmoja.

”Lennä, lennä pian pois!” linnut piipittivät. ”Petoeläin!”

Rauharanta kaartoi pois tylliparvesta ja kääntyi ilmassa jäädäkseen kiertelemään rantaviivan yläpuolelle. Hän etsi katseellaan parven säikäyttynyttä eläintä. Tuolla näkyi kiireesti puusta puuhun loikkiva liito-oravakaksikko, ja tuolla oli parvi hätäantyneitä fasaaneja, jotka räpiköivät alas auringonotokiveltään ja hajaantuivat metsään...

Sitten hän näki, mikä linnut oli saanut liikkeelle. Kauhu kouraisi hänen vatsaansa. Peto tassutti verkkaisesti rinnettä alas, ja sen kylkiä koristavat mustat ja oranssit raidat värähtelivät askelten tahdissa. Se ei kiinnittänyt pienintäkään huomiota aiheuttamaansa sekasortoon. Pedon viikset nytkähtelivät, ja veden äärelle päästyään se jäi nuuhkimaan hetkeksi ilmaa. Sitten se kahlasi veteen ja antoi virran liplattaa rintaansa vasten.

Vaikka Rauharanta lensi korkealla taivaalla, hänen korvansa erottivat tiikerin karjahduksen, joka vavisutti joenrannan ilmaa. Peto näytti tuijottavan vastarannan suuntaan. Sen korvat olivat valppaasti pystyssä ja häntä piiskasi joen pintaa.

Rauharanta ei tiennyt, kenen jäljillä tiikeri oli, mutta ei ainakaan hänen – ja hyvä niin.

Lopulta peto kääntyi ja suuntasi takaisin rantaan.

Kun kauhea saalistaja nousi vedestä, sen häntä huitaisi kurkien pesää. Keko irtosi taas kallon vierestä, eikä Rauharanta voinut kuin tuijottaa lohdutonta näkyä sydän syrjällään. Siinä meni hänen kotinsa, ainoa muisto hänen kadonneesta kumppanistaan, virran mukana jokea alas.

LUKU 1

LEHTI KIIPESE LAAKEAN KIVEN päälle ja käänsi kuononsa Lohikäärmevuoren suuntaan. Se oli edelleen valtavan kaukana ja erottui vain suurena sinipunaisena hahmona, joka häämötti pyörteilevien pilvenhaituvien kätköissä, mutta Lehti oli yhä varma että he selviytyisivät perille, tavalla tai toisella. Kylmä tuulenpuuska pörrötti hänen turkkiaan. Hän värähti ja kääntyi katsomaan louhikkoista vuorenrintettä, jonka huipulle heidän piti seuraavaksi selviytyä, ja sen takana horisontissa kimaltelevia lumivalleja.

Kuinka pitkälle he olivatkaan jo selvinneet, Lehti ja hänen paras ystävänsä, kultapanda Loikka. He olivat valloittaneet vuorenhuipun toisensa jälkeen, värjötelleet räntäsateessa ja selvinneet kammottavimmasta maanjäristyksestä, jonka Lehti oli koko elämänsä aikana kokenut. He olivat seuranneet sitkeästi Suuren lohikäärmeen jättämiä jälkiä ja jopa liittoutuneet hirmuisen tiikerin kanssa. Juuri tiikeri oli johdattanut heidät tänne.

Lehti kääntyi katsomaan alarinteeseen päin. Loikka istui pienen metsikön suojissa Täti Luumun kanssa ja riipi häntä

varten lehtiä parantavasta purppuralehtibambusta. Luumu alkoi jo voida paremmin, eikä hänen saamansa haava näyttänyt enää aivan niin pahalta. Varsin ruman arven hän tosin näytti saavan muistoksi koettelemuksestaan.

Kaksikon vieressä istui nuori pandanaaras, joka piteli bambua paikallaan auttaakseen Loikkaa. Hän näytti muuten täsmälleen samalta kuin Lehti itse, paitsi että oli silmin nähden pyöreämpi ja kiiltäväturkkisempi, koska oli saanut kasvaa yltäkyläisyydessä. Sade Rehevärinne, Lehden sisar.

Kiitos, Suuri lohikäärme, Lehti ajatteli. Kiitos että pelastit Luumuun valkoisen hirviön hyökkäykseltä ja toit minut ja Sateen yhteen.

Lehti oli aina haaveillut joen ylittämistä ja emonsa ja sisarensa löytämisestä. Mutta sen lisäksi, että sisarukset olivat nyt kohdanneet, he olivat saaneet myös tietää, että sisaruksia oli vielä kolmaskin. Vielä yksi kolmonen, jossain päin Bambuvaltakuntaa.

Ja me kolme olemme kaikki Lohikäärme puhujia.

Lehti uskoi kyllä kaiken, mitä Varjovaanija-niminen tiikeri oli hänen kohtalostaan kertonut, mutta ajatus tuntui yhä todella oudolta. Hän oli olettanut tähänkin asti, että Lohikäärme kuului pandojen sanat, kun he kiittivät sitä aterioistaan tai pyysivät sen apua, mutta nyt kun hän tiesi, että Lohikäärme saattaisi myös vastata, hänen täytyi harkita sanojaan tarkasti.

Kiitos että autat meitä, hän ajatteli ja kääntyi taas katsomaan Lohikäärmevuoren suuntaan. Lupaan tehdä kaikkeni ollakseni mahdollisimman hyvä Lohikäärme puhuja ja palauttaakseni Bambuvaltakunnan asiat taas oikealle tolalleen.

Hän toivoi valinneensa oikeat ja soveliaat sanat.

”Sade kulta... Kerro minulle Rehevärinteen pandoista”, Luumu sanoi, nousi istumaan ja asettui nojaamaan puunrunkoon. ”Kuinka monta teitä siellä asuu? Puheittesi perusteella bambu kasvaa siellä paljon meidän kotiamme satoisammin.”

”Joo. Tosi monta”, Sade sanoi. Sekä Luumu että Lehti katsoivat häntä odottavan näköisinä, mutta hän ei kaikesta päätellen tahtonut kertoa sen tarkemmin.

Hän ei oikein pysty vielä käsittelemään tätä kaikkea, Lehti ajatteli. Ja Sadetta oli toki helppo ymmärtää – olihan hän ollut vähällä hukkuja jokeen ja herännyt sen jälkeen kaukana kotoaan vain kuullakseen heti vieraan pandan väittävän, että hänellä oli tietämättään kaksi samanikäistä sisarusta, että hänen emokseen luulemansa panda ei ollutkaan hänen emonsa, ja että hän oli Lohikäärmepuhuja. Lehti ei yhtään ihmetellyt jos siskosta tuntui, että tämä kaikki oli vain outoa unta.

”Ja... kerrohan vielä”, Luumu jatkoi otsa rypyssä. ”Mitä sanoitkaan Illanruskosta? Olisiko sittenkin mahdollista, että asiassa on jonkinlainen väärinkäsitys? Ettet vain erehtynyt jollain lailla?”

Sade naurahti pilkallisesti. ”Ai mitä, minäkö siis vain *luulin*, että hän yritti hukuttaa minut?”

Luumu näytti loukkaantuneelta. ”En minä toki sitä tarkoittanut, lapsi kulta. Minä vain... Minä tapasin hänet kerran, ennen tulvaa, ja muistan hänet lempeänä ja viisaana Lohikäärmepuhujana. Ei olisi tullut mieleenikään epäillä, että hän saattaisi olla valehtelija.”

Sade kallisti päätään ja rapsutti korvantaustaan. ”No, älä nyt loukkaannu, mutta ihan samalla tavalla melkein kaikki Rehevärinteen pandat kai ajattelevat. Heidän mielestään Illanrusko on viisas, koska hän osaa sepittää epämääräisiä ennustuksia, jotka toteutuvat joka tapauksessa. Ja lempeä, koska kaikki eivät ole omin silmin nähneet, kun hän usuttaa lumiapinalauman mukiloimaan puolustuskyvyttömän pandanpennun. Ei kukaan vaivaudu pohtimaan, onko hänen jutuissaan mitään järkeä. Ne vain nielaistaan ihan purematta. Eli koska kaikki *haluavat* uskoa Illanruskon höpinöihin, he myös uskovat niihin. Niin kuin oma emoni! Ja jopa paras ystäväni Mukula...”

Sade vaikenä kesken lauseen ja hänen kiukkuinen ilmeensä muuttui äkkiä surumieliseksi.

”Me kyllä selvitämme koko tämän sotkun”, Luumu lupasi lempeällä äänellä. ”En tiedä, mitä hänelle tapahtui sillä aikaa

kun hän oli kateissa, mutta me otamme vielä selville, mikä hänet on muuttanut.”

”Siis jos siinä ylipäätään kävi niin”, Sade mutisi. ”Emmehän me varmasti voi tietää, onko Illanrusko ollut alun perinkään hyvä. Mutta minulle se on ihan sama. Kunhan saan pysäytettyä hänet.”

”No mutta hei, senhän ei pitäisi olla erityisen vaikeaa, vai mitä?” Loikka sanoi väliin. ”Ainakaan sen jälkeen kun kaikille selviää, että *oikeat* Lohikäärmepuhujat ovat tässä!”

Täti Luumulta pääsi kevyt ja onnellinen huokaus. Kun hänen katseensa kohtasi Lehden katseen, Lehti kiusaantui huomatesaan tädin silmissä uudenlaisen kunnioittavan sävyn. ”Minun oma Lehteni”, Luumu sanoi. ”Lohikäärmepuhuja – ja vielä ensimmäinen laatuaan, joka saa jakaa kunniatehtävänsä sisarustensa kanssa. Olen aivan valtavan ylpeä sinusta, kultaseni. Teistä molemmista”, hän lisäsi ja vilkaisi Sadetta.

Sateen otsa oli taas täyttynyt tutuista rypyistä.

”Tiedän että tämä on paljon vaadittu”, Lehti sanoi sisarelleen. ”Mutta Loikka on oikeassa. Ymmärrän kyllä että haluat palata mahdollisimman pian auttamaan ystäviäsi, mutta meillä on nyt tärkeä tehtävä. Ja jos onnistumme siinä, autamme samalla heitä! Me voimme nousta yhdessä Illanruskoa vastaan ja auttaa koko Bambuvaltakuntaa!”

”Ja minä autan teitä siinä”, Luumu sanoi. Hän nousi hitaasti jaloilleen. Lehti juoksi tätinsä luo ja kallisti olkaansa lähemmäs, niin että Luumu voisi ottaa siitä tukea, mutta tämä vain naurahti hiljaa ja työnsi hänet pois kuonollaan. ”Voimani riittävät kyllä jo kävelemiseen – kiitos Loikan ja hänen parantavan bambunsa”, Luumu lisäsi ja kääntyi nuolaisemaan pikku kultapandaa kiittollisesti korvan takaa. ”Tiedän, mitä teidän pitää seuraavaksi tehdä. Meidän tulee jatkaa ylös Lohikäärmevuorelle. Kaikki uudet Lohikäärmepuhujat matkustavat sinne suorittaakseen rituaalin ja saadakseen Lohikäärmeen hyväksynnän.”

”Ai minkä rituaalin?” Sade kysyi.

”Kukaan muu panda ei tiedä, mitä luolassa tapahtuu”, Luumu sanoi. ”Se jää Puhujan ja Lohikäärmeen välille. Mutta joka Puhujan on joka tapauksessa käytävä rituaali läpi.”

”Siinä tapauksessa meidän on paras lähteä matkaan”, Lehti sanoi. ”Siis jos olet aivan varma, että pystyt kävelemään.” Hän katsoi tättä ja irtisti nähdessään taas tuoreet viiltohaavat, jotka valkoinen hirviö oli repinyt kynsillään Luumun kuonoon ja kylkeen. Ne eivät olleet syviä mutta näyttivät yhä verestäviltä, ja niitä ympäröivä valkoinen turkki oli ruskea kuivuneesta verestä.

”Minä selviän kyllä, kunhan lepäämme aina aterian yhteydessä”, Luumu vakuutti. Hän otti kokeeksi muutaman askeleen, ja sitten vielä muutaman lisää. Lehti pysytteli aivan Luumun kannoilla siltä varalta että tämä horjahtaisi, mutta jo muutama karhunmitan jälkeen hän rentoutui ja kääntyi katsomaan Sadetta.

Sisko ei ollut liikahtanutkaan. Hän istui yhä käppyräisen männyn alla ja nuuhki ilmaa kulmat kurtussa. Kun Sade huomasi Lehden katselevan, hän nousi heti pystyyn, mutta hänen askeleensa näyttivät epävarmoilta. Hän potki kasan kuivia mählynneulasia pois jaloistaan.

”En ole ihan varma tästä”, Sade sanoi. ”Mitä jos te olettekin väärässä? Sitten te olette kävelleet koko matkan vuorelle asti ihan turhaan. Sillä reissulla voi vaikka kuolla. Jäätyä kuoliaaksi tai päätyä leopardin saaliiksi. Tai sitten se tiikeri voi palata. Mitä jos tämä koko homma onkin pelkkä juoni, jonka avulla se tahtoo varmistaa että sitten kun se tulee syömään teidät, te olette mahdollisimman heikkoja ja mahdollisimman kaukana kaikista, jotka voisivat auttaa?”

Lehti oli vähällä tuhahtaa, että Sade puhui täysin päättömiä, mutta huomasi sitten muistuttaa taas itselleen, että Sade ei vain ollut vielä ehtinyt totutella uuteen tilanteeseensa. ”Minä lupaan, että Varjovaanija on meidän puolellamme”, hän sanoi – osaksi myös Loikalle, joka näytti äkkiä kauhistuneelta kuuluvan Sateen teorian tiikerin katalista tarkoituseristä. ”Ei meillä

ole mitään hätää niin kauan kuin vain pysymme yhdessä. Ja jos Lohikäärmevuorella ei tapahdukaan mitään kun lopulta selviydymme sinne asti, niin sitten ainakin tiedämme miten asiat ovat, vai kuinka?”

Sade huokaisi ja kääntyi katsomaan olkansa yli. Lehti seurasi hänen katsettaan ja tajusi Sateen tähystävän etelään, vuorten juurelle, siihen joenmutkaan jonka kohdalla Rehevärinne sijaitsi. Hän valmistautui perustelemaan kantansa uudelleen mutta ennen kuin hän ehti avata suunsa, Sade oli jo kääntänyt katseensa pois.

”Hyvä on. Minä tulen mukaan. Ainakin voin sitten olla varma etten todellakaan ole mikään Lohikäärme puhuja”, hän lisäsi virnistäen. Lehti vastasi virnistykseen.

Ai nyt sinä jo kiusoittelet minua. Ihan niin kuin oikea sisko!

Nelikko lähti matkaan ja jätti metsikön taakseen. He suunnasivat louhikkoista rinnettä ylös, sinipunaista ja sumun verhoamaa Lohikäärmevuorta kohti, ja Lehti tuns sydämensä paisuvan riemusta. Mutta mitä mahtaisi tapahtua sitten kun he pääsisivät Lohikäärmeen luolalle? Kohtaisivatko he todella itse Lohikäärmeen? Puhuisiko se heille?

Mitä perillä sitten tapahtuisikin, hän saattoi nyt suunnata vuorta kohti levollisin mielin. Hän oli viimein saanut sisarensa rinnalleen, ja pian Sadekin oppisi hyväksymään kohtalonsa.

LUKU 2

AAVE TARTTUI ATERIAANSA KYNSELLÄ ja yritti pakottaa sen Talven oppien mukaisesti aloilleen, niin että saisi nujerrettua sen yhdellä siistillä puremalla, mutta se ei millään suostunut pysymään paikoillaan. Se nytkähteli ja hoippui puolelta toiselle vaikka hän kuinka yritti painaa sen tiukasti tassujensa alle, ja sen viuhkuvat ulokkeet huitoivat häntä naamaan niin että hänen oli pakko perääntyä ja ote kirposi. Sitten täytyi aloittaa taas alusta, hyökätä ja painaa saalis maata vasten.

”Sinä pystyt siihen kyllä”, Siru kannusti leppoisaalta tähystyspaikaltaan aurinkoisen kiven päältä. Siskon silmät kiiluvivat synkästi, kun hän seurasi saaliin liikkeitä, ja hänen porheä häntänsä nytkähteli levottomana. ”Nappaa se!”

”Nyt oli jo aivan hiljalla ettet onnistunut”, sanoi toinen ääni jostain kauempaa. Aave teki parhaansa, ettei ote herpaantuisi sillä aikaa kun hän vilkaisi joen vastarannalta huutelevaa panda. Hänen uusi ystävänsä Illanrusko Takametsä oli tehnyt parhaansa selittääkseen, miten tässä oudon kuumassa ja kosteassa metsässä voisi löytää syötävää. Illanruskon mukaan tämä nimenomainen

saalis oli kaiken vaivannäön arvoinen, mutta toistaiseksi Aave ei ollut asiasta erityisen vakuuttunut.

Ja sitten outo, joustava ja vihreä kasvi, jota Illanrusko oli kutsunut *bambuksi*, onnistui jälleen kerran karkaamaan Aaveen tassuista ja iskemään häntä suoraan päin kuonoa. Hän kavahti taaksepäin ja ravisteli päätänsä.

”Ota siitä hampailla kiinni”, Illanrusko huusi. ”Aivan juurten yläpuolelta!”

Aave veti syvään henkeä. Ehkä hän tosiaan oli käsittänyt koko asian aivan väärin, sillä hän oli tähän asti keskittynyt holtittomasti poukkoilevaan yläpähän ja yrittänyt tavoittaa sen kärjessä viuhkovia lehtiä. Hän asetteli kuononsa aivan kasvin tyven kohdalle ja yritti olla kiinnittämättä huomiota nenänpäätä kutittaviin naapuriversoihin. Sitten hän sulki leukansa ruo’on ympärille. Se päästi mukavan rusahduksen ja irtosi juuresta melkein saman tien.

Heti kun bambun viileiden sisusten tuoksu leijaili Aaveen sieraimiin asti, hän ymmärsi miksi Illanrusko oli kehunut kasvia niin vuolaasti. Siinä oli raikas ja aavistuksen makea aromi, joka oli aivan erilainen kuin missään saaliseläimessä, jonka hän oli vuorilla syönyt. Se tuoksui *herkulliselta*.

Hän tarttui ruokoon hampaillaan ja puri, kunnes ruoko halkesi pituussuunnassa. Tuntui hankalalta saada kuoriosat pois tieltä, mutta askartelu oli vaivan arvoista, sillä sisällä odotti maukas ja mehukas vihreä kerros. Hän puristi ruo’on tassuilla maata vasten, painoi hampaansa tiukasti siihen kiinni ja alkoi repiä kuorta kynsillään.

”Tämä on ihan mahtavaa!” hän huusi joen yli Illanruskelle ja vilkaisi uutta ystäväänsä suu täynnä sitkeää bambua.

”Onpa mukava kuulla”, Illanrusko vastasi. ”Mutta siihen kyllä pääsee käsiksi paljon helpomminkin, nuori ystäväni.”

Illanrusko ryhtyi selostamaan parasta tapaa syödä bambua ja Aave keskeytti hyökkäyksensä hetkeksi. Hän hämmästeli mielessään, miten mitättömältä nyhertämiseltä se ohjeiden

perusteella kuulosti. Hän kuitenkin noudatti Illanruskon neuvoja ja asettui maahan istumaan sen sijaan että olisi kyyristynyt saaliinsa kimppuun päältä päin niin kuin leopardi. Hän käytti tassujensa tarttuma-anturoita ruokojen pitelemiseen ja alkoi nyhtää lehtiä hampaillaan. Hän puristi lehvät kimpuksi ja haukkasi ja oli vähällä puhjeta nauramaan tuntiessaan niiden vastustamattoman aromin kielellään – se oli tuoksultaan ja suutuntumaltaan erilainen kuin sisäosan maku, mutta aivan yhtä herkullinen. Hän nosti silmänsä ja katseli ympärilleen. Maasta puskevista ruo'oissa lepatti tukuittain samanlaisia lehtiä. Hänestä tuntui että hän voisi aivan hyvin istua paikallaan koko loppupäivän ja vain mutustella tyytyväisenä näitä herkkuja.

”Saanko minäkin maistaa?” Siru hyppäsi alas kiveltään ja tassutti hänen luokseen. Aave ojensi lehtiä, ja Siru nuuhkaisi niitä tarkasti ennen kuin tarttui niihin hampaillaan ja ryhtyi pureskelemaan.

Siru irvisti, ja hänen viirusilmänsä vääntyivät kieroon.

”Oih! Onpa ihan... yök!” Siru ravisteli turkkiaan ja yritti sylkeä lehdet pois suustaan. ”Sehän on vain tavallinen kasvi!” Hänen ilmeensä oli niin huvittava, että Aave ei voinut olla hörähtämättä. Ja vaikka sisko tuhahti ensin tuohtuneena, pian hänkin yhtyi nauruun. Siru hihitteli itsekseen vielä sittenkin, kun oli ryhtynyt pesemään tassujaan saadakseen maun pois suusta. Aaveen sydäntä lämmitti, kun hän näki sisarensa niin iloisena. He eivät olleet saaneet näin hyviä nauruja sen jälkeen kun...

Kauhea kohtaous välähti taas kerran hänen silmiensä edessä: hän näki kuinka heidän emonsa Talvi putosi kielekkeeltä. Aaveen muistoissa onnettomuus tuntui venyvän kerta kerralta pidemmäksi, ja putoava lumileopardi roikkui ilmassa loputtoman pitkältä tuntuvan ajan ennen kuin iskeytyi Valkoisen kidan pohjaan. Siellä emo sitten makasi liikkumattomana eikä noussut enää koskaan.

Aave yritti karkottaa kuvan mielestään ja keskittyä Siruun. Sisko piikitteli häntä yhä ja vauhkosi aina vain siitä, miten kam-mottavan makuista bambu oli.

”No, sittenpä hän minulle jää enemmän!” Aave sanoi. Hän pakotti huulilleen iloisen hymyn ja sieppasi bambun liioitellun ärhäkästi siskon edestä.

Hän oli valtavan onnellinen, että Siru oli lähtenyt hänen mukaansa. Hän tiesi että olisi jäänyt kaipaamaan sisartaan sanomattoman paljon, jos olisi joutunut lähtemään vuorilta yksin. Siru ei tuntunut syyttävän häntä Talven kuolemasta, toisin kuin heidän sisaruksensa, vaikka toisaalta Aave tiesi sisimmässään, että luultavasti Sirukin ajatteli samoin. Olihan kaikki lopulta hänen syytään. Hän oli yrittänyt hypätä Kidan poikki vaikka oli tiennyt aivan hyvin, ettei onnistumisesta ollut toivoakaan. Hänen takiaan Talvi oli laskeutunut rotkon seinämälle auttamaan.

Syylisyys nakersi hänen sydäntään nytkin, kun hän istui kuorimassa bamburuokoaan saadakseen kaivettua esiin lisää tuoretta ja rouskuvaa sisusta. Hän vilkaisi joelle, sinne missä Illanrusko istui nautiskelemassa auringon lämmöstä mustavalkoisella turkillaan.

Tuo tuolla on panda, Aave ajatteli. Ja minäkin olen siis panda, tai niin hän ainakin väittää. Mutta miten minä päädyin ylös vuorille? Kuka minun oikea emoni on? Missä hän on nyt? Missä minun kuuluisi elää?

Kenties juuri tämä uusi paikka olikin hänen todellinen kotinsa? Se oli aivan erilainen kuin heidän aiempi reviiirinsä vuorilla, ja hänen oli toistaiseksi vaikea päättää, kummasta hän piti enemmän. Tämä paikka oli kirkkaan värikäs, täynnä vehmaan vihreää sammalta ja kullankeltaisia lehtiä ja kaikenlaisia kukkia, joita hän ei ollut koskaan aiemmin nähnyt. Täällä oli myös valtavan lämmintä ja kosteaa, mikä kävi järkeen, kun met-sän keskellä pauhasi jättiläismäinen joki.

Kun Aave katseli joen kimmeltävää vettä, hänen eteensä rannan matalikkoon laskeutui pitkäkaulainen lintu, jolla oli kirk-

PANDAKOLMOSET, JOTKA VOIVAT MUUTTA A KAIKEN.

Lukuisat valheet ja tuhansien kilometrien matka ovat erottaneet kolme pandasisarusta toisistaan.

Heille on paljastunut, ettei kaikki olekaan sitä miltä näyttää. Petollinen Lohikäärmepuhuja punoo kuitenkin juoniaan, joihin muinaisen ennustuksen kolmoset eivät sovi. Onnistuvatko nuoret pandat löytämään toisensa ja tuomaan totuuden päivänvaloon?

SEURAA OIKEAA POLKUA.

Suomentanut Ville Viitanen

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48758-7

Kannen kuva: Johanna Tarkela